המלח ואת הסיד ואת הסלעים מכותלו של חבירו ג' טפחים א)או סד בסיד טעמא דאיכא כותל הא ליכא כותל סמיך? לא, כי ליכא כותל נמי לא סמיך ואלא מאי קא משמע לן הא קא משמע לן דהני קשו לכותל תא שמע מרחיקים את הזרעים ואת המחרישה ואת מי רגלים מן הכותל שלשה טפחים טעמא דאיכא כותל הא ליכא כותל סמיך, לא, כי ליכא כותל נמי לא סמיך ואלא מאי קמ"ל הא קא משמע לן דמתונתא קשה לכותל תא שמע ואת הריחים ג' מן השכב שהן ד' מן הרכב טעמא דאיכא כותל הא ליכא כותל סמיך, לא, כי ליכא כותל נמי לא סמיך ואלא מאי קא משמע לן הא קא משמע לן דטירייא קשה לכותל תא שמע ואת התנור שלשה מן הכליא שהן ד' מן השפה טעמא דאיכא כותל הא ליכא כותל סמיך? לא, כי ליכא כותל נמי לא סמיך אלא מאי קא משמע לן הא קא משמע לן ב)דהבלא קשה לכותל תא שמע ג)לא יפתח אדם חנות של נחתומין ושל צבעין תחת אוצרו של חבירו, ולא רפת בקר טעמא דאיכא אוצר הא ליכא אוצר עביד? דירה שאני, דיקא נמי דתני עלה ד)אם היתה רפת בקר קודמת לאוצר מותר ת"ש ה)לא יטע אדם אילן סמוך לשדה אלא אם כן הרחיק ממנו ד' אמות ותני עלה ו)ד' אמות שאמרו כדי עבודת הכרם טעמא דמשום כדי עבודת הכרם הא לאו משום כדי עבודת הכרם סמיך ואע"ג דאיכא שרשין דקא מזקי? הכא במאי עסקינן דמפסיק צונמא ז)(דיקא נמי דקתני) ח)היה גדר בינתים זה סומך לגדר מכאן וזה סומך לגדר מכאן) ט)אי הכי אימא סיפא היו שרשיו יוצאין בתוך של חבירו מעמיק להן שלשה טפחים כדי שלא יעכב המחרישה ואי דמפסיק צונמא מאי בעו התם? ה"ק ואי לאו צונמא והיו שרשיו יוצאין לתוך של חבירו מעמיק שלשה טפחים כדי שלא יעכב המחרישה ת"ש י)מרחיקין את האילן מן הבור עשרים וחמש אמה טעמא דאיכא בור הא ליכא בור סמיך? לא, כי ליכא בור נמי לא סמיך והא קמ"ל דעד כ"ה אמה אזלי שרשים ומזקי לבור, אי הכי אימא סיפא ואם אילן קדם לא יקוץ ואי דלא סמיך היכי משכחת לה? כדא"ר פפא בלוקח ה"נ בלוקח ת"ש כ)מרחיקין את המשרה מן הירק ואת הכרישין מן הבצלין ואת החרדל מן הדבורים טעמא דאיכא ירק הא ליכא ירק סמיך, לא, כי ליכא ירק נמי לא סמיך והא קמ"ל דהני קשו אהדדי, א"ה אימא סיפא רבי יוסי מתיר בחרדל מפני שיכול לומר לו עד שאתה אומר לי הרחק חרדלך מן דבוראי הרחק דבורך מן חרדלאי שבאות ואוכלות לגלוגי חרדלאי

ואי

מתונתא. דבר לח: **טירייא**. איטוכי"ר בלע"ז כמו דטרייא נריאה באלו טריפות (חולין דף מה.): **חנות של נחתומין**. מוכרי לחם שמסיקין שם אור תמיד: **אוצר**. עלייה שאוצרין בה תבואה ושמן ויין, והעשן קשה להן: **ולא רפת בקר**. הריח קשה להן: **דירה שאני**. חנות ורפת בקר דירתן של אדם הן ואין לנו לאסור דירתו עליו אא"כ היזק מוכן: **דיקא נמי**. דדירה שאני: **דקתני עלה**. דההיא אם היתה הרפת בקר קודמת לאוצר מותר ובכולהו שאר הרחקות דמתני' לא תנא הכי ש"מ הכא משום דדירה שאני אבל אינך אף הראשון צריך להרחיק: **אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות**. כדמפרש טעמא כדי עבודת הכרם שהיו חורשים הכרם במחרישה וכן בשעת הבציר בוצרין אותם בעגלות וצריך להן מקום פנוי ארבע אמות שלא תיכנס עגלת מחרישתו בקרקע חבירו: **טעמא משום עבודת הכרם**. שהוא מזיקו בידים הא לאו הכי סמיך ואע"ג (ב) שיתפשטו שרשין ויזיקו בשדה בין לעכב המחרישה בין לחפירת הבור: **צונמא**. סלע חזק שלא יתפשטו שרשיו לשם: **גדר בינתים**. שאין מזיקו עוד לעבודת הכרם זה סומך אילנות לגדר מכאן וזה סומך אילנות לגדר מכאן ואי נמי אחד מהן שדה לבן אין כאן כלאים כדאמר בעירובין (דף יא.) אם גפנים מכאן מותר לזרוע כאן גבי כעין ארבעה קונדיסין ומתח זמורה על גביהן דדמיא לצורת הפתח קתני מיהא זה סומך ואע"ג דאזלי שרשים תחת הגדר ומתפשטין לתוך השדה: **מעמיק להן**. בעל השדה קוצץ את השרשין שיצאו בשדהו בעומק שלשה טפחים: **ואי לאו צונמא**. וזה נוטע שם שלא כדת, מעמיק להו זה (ג) כשיזיקו הן: **עשרים וחמשה אמות**. כך שיערו שהשרשין נמשכין והולכין ומקלקלין את כותלי הבור: **הוא הדין כו'**. והא קמ"ל דעד כ"ה אמה אזלי שרשין ומזקי לבור: **ה"ג אי הכי אימא סיפא אם האילן קדם לא יקוץ, אי לא סמיך היכי משכחת לה**. דהאילן קדם, ואי שלא כדין סמך אמאי 'לא יקוץ' מה לי בור קדם דקתני קוצץ ומאי שנא אילן קדם דתנא לא יקוץ: **כדאמר רב פפא**. לקמן במתניתין: **הכא נמי בלוקח**. אדם שנטע אילן בתוך שדהו ואח"כ מכר חצי שדהו להיות אחר ובא הלוקח וחפר בור אין זה צריך לקוץ אילן שנטעו ברשותו: **את המשרה**. מים ששורין בו את הפשתן: **מן הירק**. של מיני מאכל כרוב ושומין וכרישין: **ואת הכרישין**. כרתי פוריל"ש: **ואת החרדל מן הדבורים**. שאוכלין את החרדל ומחדד את פיהם ואוכלות את דבש שלהן: **כי ליכא ירק נמי לא סמיך**. והא קמ"ל דהנך קשו אהדדי: **עד שאתה אומר הרחק את חרדליך מדבוריי**. בעל המזיק להרחיק עצמו הרחק אתה דבורייך מן חרדליי שאף אתה נקרא מזיק:

ואי

דטירייא קשה לכותל. אע"ג דלקמן (דף כ:) הדר ביה מטעמא דטירייא ומפרש אלא משום קלא מכל מקום נקט ליה הכא משום דמעיקרא הוה בעי לפרושי טעמא משום טירייא ולספרים דלא גרסי אלא אתי שפיר הכא דלהאי גירסא טירייא וקלא חד טעמא הוא: **לא** יפתח אדם חנות של נחתומין. פ"ה משום שהעשן קשה לאוצר וקשה לר"ת דלקמן אמר ביין התירו שמשביחו ועשן ודאי מזיק ליין דהא יין מעושן פסול לנסכים אלא נראה לר"ת דהיזק עשן ליכא כיון דאיכא שם תקרה ומעזיבה לא יכנס שם העשן אלא טעמא שההבל מזיק את האוצר אבל את היין משביח וגרסי' לקמן אמר רב יוסף והאי דידן אפילו שרגא קשיא ליה כלומר הבלא דשרגא ולא גרסי' קוטרא דשרגא: **הא** ליכא אוצר עביד. הוי מצי לשנויי ה"ה כי ליכא לא סמיך והא קמ"ל דהבלא (ד) קשיא לאוצר: **דיקא** נמי דקתני אם היתה רפת בקר קודמת כו'. ובכולהו הרחקות דמתני' לא תני הכי והוה ליה לאשמועינן בשאר וכ"ש בדירה ותימה דלעולם בשאר הרחקות נמי מותר לסמוך והא דנקטיה הכא לאשמועינן רבותא דאע"ג דהוי גירי דיליה אם היתה קודמת לאוצר מותר דהשתא הוי חידוש אפילו לרבי יוסי ואי אשמועינן בשאר לא הוי חידוש אלא לרבנן אבל לרבי יוסי דקסבר על הניזק להרחיק לא הוי שום חידוש: **דיקא** נמי דקתני כו'. ולאביי לא קשיא האי דיוקא דלא משמע ליה שיהא חידוש בשאר טפי מבדירה: **ואם** היתה רפת בקר כו'. והוא הדין חנות של נחתומין ושל צבעין וחדא מינייהו נקט: **ותני** עלה ד' אמות שאמרו כדי עבודת הכרם. הוה ליה למינקט כדי עבודת האילן אלא נקט עבודת הכרם לפי שנזכר לשון זה במסכת כלאים גבי כרם שצריך הרחקה ד' אמות: **טעמא** משום עבודת הכרם כו'. בלאו האי דיוקא מצי למפרך בפשיטות דסגי בהרחקת ארבע אמות ואי אסור לסמוך היה צריך להרחיק כ"ה אמות כדתנן לקמן (דף כה:) שמרחיקין את האילן מן הבור אלא ניחא ליה למידק דאפילו תוך ארבע אמות מותר לסמוך: **דמפסיק** צונמא. וא"ת אמאי צריך ד' אמות פשיטא שחוץ לצונמא לא יחרוש שלא יועיל כלום לאילן וי"ל כשיחרוש עד הצונמא וירצה להפוך המחרישה לצד אחר המחרישה יכנס לשדה חבירו: **היו** שרשיו יוצאין כו'. וא"ת היאך סמך אי שלא ברשות א"כ יקוץ וצריך לאוקמי בלוקח ולריצב"א אין נראה להעמיד בלוקח מדלא מסיק לה כדבסמוך אלא נראה דמיירי בסמך שלא ברשות דאינו קוצץ האילן אלא בנתינת דמים ובזה לא רצה להאריך ולהשמיטנו: **הכא** נמי בלוקח. פ"ה שהאילן ביד מוכר ואין נראה לר"י בר' מרדכי דא"כ הו"ל במוכר אלא נראה לו לפרש שהאילן ביד לוקח ולשני הפירושים אלו אין להקשות מאי איריא שהאילן קדם אפילו קדם בור נמי כגון שאדם אחד עשה הבור ואח"כ נטע האילן ומכר הבור לפ"ה או אילן לפי' ר"י ברבי מרדכי לא יקוץ שהרי בהיתר עשאן דבכה"ג אילן קדם קרינא ביה שקדמה נטיעת האילן לערעור בעל הבור דערעור איננו בא אלא ע"י מכירת בור או מכירת האילן אבל לפר"ת שפי' בלוקח שלקח מאדם אחד את אילן וטוענין ללוקח קשה לר"י מאי איריא אילן קדם אפילו קדם בור נמי ועוד כיון דהחזיק באילן ג' שנים איירי דבחזקת ג' שנים טוענין ללוקח לוקמה נמי בלא לוקח ובחזקה שיש עמה טענה:

לגלוגי

מסורת הש"ס

א) נ"א וסד: ב) נ"א דתני: ג) לקמן כ: : ד) [שם]: ה) לקמן כו. [ודף סג.]: ו) [לקמן כו.]: ז) נ"א ת"ש: ח) לקמן כו.: ט) נ"א ה"נ בצונמא: י) לקמן כה: : כ) ג"ז שם. : ל) נ"א ותני עלה [לקמן כה:] :

רבינו גרשום

המלח. שחופרין להכנים לתוכן מים לעשות מלח ושיחות שעושין לשרוף בהן הסיד ואת הסלעים חפירה מלאה אבנים: וסד בסיד. החפירה דכל אלו מזיקין לכותל: הא ליכא כותל. הוי כשאר כותל וסמיך וקשיא לרבא דאמר גבי שדה דלא סמיך: דמתונתא דהני. זה לחלוחית המים שמשקין הזרעים בנגר ודאי קשין לכותל שמקלקלין המים יסוד הכותל: מרחיקין את הריחים. העשוין בקרקע מןהכותל חבירו: ג' טפחים מן השכב. זו אבן התחתונה שמו שכב. ורכב זו אבן עליונה שמורכבת עליה והתחתונה רחבה מן העליונה טפח לכל צד והיינו ג' מן השכב שהוא ד' מן הרכב מתוך דפחותה טפח: טעמא דאיכא כותל. וקשיא לרבא: טירא קשה לכותל אותו זיעזוע שמזעזעין הקרקע בשעה שמתקנין שם הריחים איכא דאמר טירא קול הברה שעושין הריחים: מרחיקין את התנור מן הכותל. אע"ג דלא תני כותל אפ"ה משמע דירחיק מן הכותל ג' טפחים מן הכיליא איזהו כיליא שכשעושין התנור מחרס שכל תנוריהן היו של חרס ועשוין כעין דלי פתוח מלמעלה והחרס קלוש ומדביקין סביב התנור מן הטיט בעובי טפח סביב כדי לחזק התנור מפני שהוא של חרס שלא ישבר ולאותו הדבק קרי כילייא והיינו דאמרי' במס' (פסחים) [חולין קכג:] וגורר את הטפילה עד שמגיע לארץ ואותה דאמרי' התם היינו כילייא ושפה זו שפת התנור עצמו שהוא מרחיק מן הכותל ד' טפחים כפ"ה. איכא דאמרי כילייא זה יסוד התנור דכל סביב התנור סמוך לקרקע יוצא בנין התנור טפח לחוץ וכי מעלה בנינו מקצר ועולה עד לשפה שלמעלה דפוחת טפח למ"ה: הבלא. חמימות התנור: לא יפתח אדם חנות של נחתומין. שאופה פתו למכור בכל עת תמיד אופה ומחמם התבואה או היין של חבירו שבאוצר שלמעלה הימנו בעלייה ומש"ה קרי לעלייה אוצר שכן דרך בני אדם שאוצרין פירותיהן בעליות. וכן של צבעים לא יפתח תחת האוצר מפני שתדיר עושה היסק גדול לצורך הצבע ומחמם התבואה: ולא רפת בקר נמי משום הבלא דובל. ומעמא מאי לא יפתח דאיכא אוצר דקדם מעיקרא מש"ה אינו יכול לפתוח להפסידו. הא לא הוי אוצר מעיקרא אלא חנות קדם ברישא והשתא קא פתח (הוי) [האי] חנות של נחתומין אע"ג דיכול למימר האי בעל (האוצר) [המיצר] לכחר אי עביד הכא לעיל אוצר שלי ומוקת לי כיון דעדיין לא מינכר היזקו עביד וסמיך הכי נמי סמיך א) למיצר וקשיא לרבא אמר לך רבא לעולם בעלמא לא סמיך [ודקא דייקי הא היכא] דליכא אוצר סמיך היינו טעמא דדירתו של אדם שאני שצריך לו לאדם לעשות צרכיו בדירתו מש"ה

לא

לא מצי מעכב ליה הואיל ואין לו שום אוצר עכשיו אבל גבי בור ושדה דעלמא דלא קבע השמישתייהו כדירה לא סמיך משום דמזיק ליה בכך [דמרפי] ליה ארעיה ואי מימלך למיעבד בור לא מצי למיעבד בור: דיקא נמי. דדירה שאני: דקתני אם היה רפת בקר קודם לאוצר מותר. משום דדירה שאני: כדי עבודת הכרם. כדי איכר בקר וכליו דלא דייש ליה לשדהו דהתם היו חורשין את הכרמים בשוורים וכך נמי היו חורשין לשדה אילנות בשוורים: דקא מפסיק צונמא. בין שדה שלו לשל חבירו דלא קא עבדין בהני סלעים מש"ה מצי סמיך אי לאו מפני עבודת הכרם אבל בעלמא לא: היה גדר בינתים. בין הכרם לשדה זה סומך נטיעותיו לגדר [אע"ג] דעברין שרשין לשדה: מעמיק לשרשיו בקרקע ג' טפחים כדי שלא יעכב את המחרישה. הכי קאמר אי לאו צונמא והוה מרחיק ליה לאילנות כ"ה אמה כשיעור האילן. ולאחר כן הגדילו שרשין יותר מכ"ה והיו שרשין יוצאין לתוך של חבירו כנ"ל: אית דמפרשי האי שדה כרם הוא כדי להשתמש בהני ד' אמות עבודת תשמיש דצריך לכרם כגון בית הגת וגינית שלועזין טיני. היינו בור שתחת הגת. אלמא דסמיך (ליה אלא) הכא במאי עסקינן דאי לאו משום עבודת הכרם סמיך דמפסיק צונמא כלומר דאיכא סלע חזק בין האילן לשדה דאינן יכולין השרשין לעבור ולהפסיד בשדה אבל גבי בור ושדה דעלמא דמפסיד לעולם לא סמיך. זה סומך אילנו לגדר וזה בורו אלמא דסמיך אע"ג דעברי שרשים תותי גדר לשדה חבירו וקא מזקי. לא הכא נמי דאיכא צונמא: מעמיק שרשי האילן בקרקע ג' טפחים ב] כי היכי דלא ליתזקו שרשין ואמאי צריך להעמיק בתמיה: כדי שלא תעכב את המחרישה ולא יפסיד. להכי צריך להעמיק וסמיך אבל גבי בור ושדה דעלמא דלעולם אי אפשר דליכא פסידא של רפיית הקרקע מבור לבור (אמאי) [אימא] לעולם לא סמיך. למ"ה: אי הכי. דכי ליכא בור [נמי] לא סמיך האילן אימא סיפא אם האילן קדם לבור דאם היה נטוע האילן קודם דנחפר הבור אע"ג דמזיק לה לא יקוץ ואי לא סמיך האילן על מצר שדה חבירו קודם חפירת הבור היכי מצי משכחת לה דמזיק לה השתא אלא לאו ש"מ דסמיך: לא לעולם לא סמיך. וכי תימא א"כ היכי הוה זה סומך אילנו אצל שדה חבירו: כדאמר רב פפא לקמן בלוקח. כגון דהוה מעיקרא האילן והשדה לאדם אחד ומכרו לשני בני אדם לא' מכר מקום האילן ולשני מכר כל שאר השדה משפת אילן ולהלן ובא זה שלקח שאר השדה וחפר בורו סמוך לאילן דהשתא קדם האילן לבור ולא סמכו זה לוקח אלא המוכר ברשות סמכו דהכל היה שלו ומש"ה לא יקוץ ולעולם בעלמא לא סמיך: מרחיקין את המשרה. מים סרוחין ששורין בהן פשתן וקשה הוא לירק. א"ד משרה שמכבסין ושורין בהן את הבגדים: מן הירק מתוך ג] דאתנייהו ירקות דלא צריכי כל כך למיא וניתזין ניצוצות הכביסה על הירק כל שעה ומזיק להו. למ"ה: ולא כרתי אצל בצלים. משום דמכחשי כרישין לבצלים וכן לחרדל מתוך דבורים לחרדל: דאכלי לגלוגי. כלומר ענפי חרדלי:

ואי

א] נראה דצ"ל והכא נמי סמיך בור סמוך למיצר. ב] נראה דצ"ל ג"ס כדי שלא תעכב את המחרישה ולא יפסיד ולמאי צריך להעמיק בתמי': ס"ק ואי לאו צונמא וכו' ולהכי צריך להעמיק וכו': ג] אולי צ"ל מתוך דהנהו ירקות לא צריכי כ"כ וכו'.

הגהות הב"ח (א) גמ' מאי בעו שרשין התם: (ב) רש"י ד"ה טעמא וכו' ואע"ג דקופו שיתפשטו: (ג) ד"ה ואי לאו צונמא וכו' להו זה (כשיזיקו הן) תא"מ ונ"ב ס"א כדי שלא יזיקו כשיזיקו הן: (ד) תוס' ד"ה הא ליכא וכו' דהבלא דהכי קשה לאוצר:

מחנה [illegible]

תולדות המזיקות לכותל